

DVANÁCTÝ PŘÍPAD LINCOLNA RHYMA

OCELOVÝ *p*OLIBEK

JEFFERY DEAVER

OCELOVÝ *p*OLIBEK

JEFFERY DEAVER

2016

Copyright © 2016 by Gunner Publications, LLC
Translation © 2016 by Dalibor Míček

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE STEEL KISS,
vydaného nakladatelstvím Hodder & Stoughton, Londýn 2016,
přeložil Dalibor Míček
Jazykový redaktor: Martin Pilař
Korektura: Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava,
v říjnu 2016

ISBN 978-80-7498-176-0

Willu a Tině Andersonovým a chlapcům...

Nepřítel je uvnitř hradeb; musíme se utkat se svou vlastní rozmařilostí, se svou vlastní hloupostí, se svou vlastní zločinností.

– *CICERO*

ÚTERÝ

I
ÚDER TUPÝM PŘEDMĚTEM

KAPITOLA 1

Někdy se vám podaří průlom.

Amélie Sachsová projížděla ve svém Fordu Torino barvy tepenné krve komerční sekcí Henry Street v Brooklynu, rutinně sledovala provoz a dávala pozor na chodce, když vtom spatřila podezřelého.

Jaké má možnosti?

Do karet jí hrála skutečnost, že se Podezřelý 40 vyznačoval dosti neobvyklým zjevem. Vysoký a hodně hubený muž vyčníval z davu. To by však samo o sobě nestačilo, aby si ho v takové tlačenci všimla. Ale tehdy v noci před dvěma týdny, když umlátil oběť k smrti, oznámil svědek, že pachatel měl na sobě bledě zelenou kostkovanou sportovní bundu a baseballovou čepici s emblémem klubu Atlanta Braves. Sachsová vložila tuto informaci do systému – nutný, leč beznadějný úkon – a věnovala se jiným aspektům vyšetřování tohoto případu ... a dalším případům. Detektiv z oddělení závažných trestných činů se má hodně co ohánět.

Jenomže před necelou hodinou pochůzkář z 84. okrsku,

který hlídkoval v okolí Brooklyn Heights Promenade, spatřil osobu, jejíž oděv odpovídal popisu, a zatelefonoval Sachsové, hlavní vyšetřovatelce tohoto případu. K vraždě došlo pozdě v noci na opuštěném staveništi a pachatel pravděpodobně nevěděl, že ho někdo viděl, takže usoudil, že si může bez rizika obléct tytéž věci. Pochůzkář ho v tlačenici ztratil z očí, ale Sachsová se přesto rozjela na udané místo a požádala o posily. Tato část města se vyznačovala živelnou zástavbou a poskytovala útulek desítky tisíc duší, které se raději skrývaly před světem, a Amélie odhadovala šanci, že pana Čtyřicítku najde, na prakticky nulovou. A to v tom lepším případě, dodala v duchu sarkasticky.

No a vidíte – tamhle si to rázuje. Vysoký, kost a kůže, zelená bunda a baseballová čepice, i když zezadu Sachsová samozřejmě neviděla, zda je ozdobena emblémem nějakého sportovního klubu.

Šlápla na brzdu a zastavila nadupaný sportovní vůz z šedesátých let v pruhu určeném pro autobusy, hodila na palubní desku oficiální kartičku zaměstnance NYPD a vystoupila z auta, přičemž dávala pozor na sebevražedného cyklistu, který jen o vlásek unikl kolizi. Ohlédl se po ní, ale ne vyčítavě, usoudila Sachsová, spíš si chtěl lépe prohlédnout atraktivní vysokou rusovlásku, která se kdysi živila jako modelka a teď se soustředěným pohledem v očích a pistolí u boku napínající černé džínsy pronásledovala zločince.

Na chodník a vzhůru za zabijákem.

Poprvé spatřila kořist. Čahoun kráčel velmi rychle; měl dlouhá, ale úzká chodidla (a Sachsová neuniklo, že si vzal běžecké boty, pro sprint na vlhkém dubnovém betonu mnohem vhodnější než její obuv s koženou podrážkou). Myslí

jí blesklo přání, aby pronásledovaný projevil větší opatrnost a ohlédl se – pak by alespoň letmo zahlédla jeho obličej, dosud neznámý. Ale kdepak, zabiják pokračoval svým divným klátivým krokem, dlouhé paže svěšené podél boků, přes jedno svěšené rameno přehozený popruh ruksaku.

Napadlo ji, jestli v tom batohu nemá vražednou zbraň: klempířské kladívko s kulatým nosem, určené pro vyrovnávání plechů anebo rozklepávání nýtů. Při vraždě použil právě tuto stranu s půlkulovým koncem, ne tu protější, zahnutou a vidlicovitě rozeklanou. Nástroj, jenž způsobil proražení lebečních kostí a jejich proniknutí do mozku, určili pomocí databáze, kterou Lincoln Rhyme vytvořil pro potřeby newyorského policejního sboru a úřadu soudního patologa. Příslušná složka nesla název *Účinek chladných zbraní na lidské tělo, oddíl třetí: Trauma způsobené tupým předmětem*.

Byla to Rhymova databáze, avšak Sachsová byla nucena provést analýzu sama. Bez Rhyma.

Při té vzpomínce jako by pocítila slabý úder do břicha. Donutila se ho ignorovat.

Znovu si v duchu vybavila smrtelná zranění. Devětadvacetiletý obyvatel Manhattanu před smrtí dost trpěl, když ho neznámý pachatel umlátil kladivem a pak okradl nedaleko klubu s celonočním provozem, který nesl jméno *40 stupňů severní šířky*. Sachsová zjistila, že je to odkaz na rovnoběžku, na níž leží East Village, kde se klub nachází.

Podezřelý 40 – jeho přezdívka byla odvozena od názvu klubu – právě přecházel ulici. Na zelenou. To je ale fakt divná postava. Měřil nejmiň metr devadesát, ale nemohl vážit víc než pětadesát kilo.

Sachsová viděla, kam míří, a požádala dispečink, ať infor-

muje posily, že Podezřelý 40 vchází do pětipodlažního nákupního centra na Henry Street. Spěchala za ním.

Pan Čtyřicítka – následovaný stínem držícím se v diskrétní vzdálenosti – proplouval davem nakupujících. V tomto městě byli lidé soustavně v pohybu jako kmitající atomy. *Davy* lidí obojího pohlaví a všeho věku, velikosti a barvy pleti. New York se řídí vlastním časem, a přestože hodina oběda dávno minula, úředníci a studenti, kteří měli sedět v kanceláři a ve škole, se houfovali a hemžili tady, utráceli peníze a jedli, nahlíželi do výloh, psali textovky a telefonovali.

A podstatně ztěžovali Amélii Sachsové plány na dopadenní pachatele vraždy.

Čtyřicítka zamířil do prvního patra. Cílevědomě kráčel jasně osvětleným nákupním centrem, tak standardizovaným a uniformním, že se klidně mohlo nacházet v Paramusu, Austinu nebo Portlandu. Ve vzduchu se vznášel pach žhavého oleje a cibule ze sekce restaurací a bufetů a vůně parfémů od pultů v blízkosti otevřených dveří parfumerií. Sachsovou napadlo: Co tu asi Čtyřicítka hledá? Co si chce koupit?

Ale možná teď nemá v plánu nakupovat, nýbrž občerstvit se, neboť v příští vteřině vešel do Starbucks.

Sachsová se skryla za nosným sloupem vedle eskalátoru, asi šest metrů od vchodu do kavárny. Opatrně se držela z dohledu a potřebovala se ujistit, zda podezřelý netuší, že je sledován. Nezdálo se, že by nosil střelnou zbraň – jak ví každý policista, který kdy šlapal chodník, pistole za pasem nebo v kapse se téměř vždy projeví na ostražitější, strnulejší chůzi a na držení těla. To však v žádném případě neznamenal, že není ozbrojený. Co kdyby se k ní najednou naklonil zpoza sloupu a začal střílet? Masakr.

Bleskurychle nahlédla do kavárny. Podezřelý zašel k pultu s jídlem, vzal si dva sendviče a pak si zřejmě objednal nápoj. Nebo možná dva. Zaplatil a ztratil se Sachsové z očí, zřejmě čekal na kapučíno nebo moka. Něco exkluzivnějšího. Filtrovanou kávu by mu nalili rovnou.

Hodlá se najíst tady, nebo hned odejde? Dva sendviče. Čeká společnost? Nebo sní jeden na místě a druhý si schová na později?

Sachsová se zamyslela. Kde ho tak nejlíp sbalit? Nebude lepší sebrat ho až venku na ulici? Anebo zde v nákupním centru, případně rovnou v kavárně? Ano, nákupní centrum i kavárna jsou plné lidí, ale na ulici se pohybují přímo davy. Žádné místo není pro zatčení ideální.

Uplynulo několik minut a sledovaný se pořád zdržoval ve Starbucks. Nápoj už musí být dávno hotový, ale on se k odchodu nechystá. Sachsová usoudila, že si zašel na pozdní oběd. Otázka, zda na někoho čeká, však zůstávala nezodpovězená.

Náročné zatčení se stávalo ještě obtížnějším.

Sachsové zazvonil mobilní telefon.

„Amélie, tady Butt Everett.“

„Ahoj,“ pozdravila tiše strážníka z 84. okrsku, s nímž se dobře znala.

„Jsme venku. Já a Dodd. Na cestě je další auto s třemi kočky.“

„Je ve Starbucks. První patro.“

V té chvíli spatřila poslíčka, který kolem ní projel s vozíkem naloženým krabicemi opatřenými logem řetězce Starbucks, mořskou pannou s dlouhými rozpuštěnými vlasy. To znamená, že kavárna nemá zadní východ. Čtyřicítka uvázl

ve slepé uličce. Ano, uvnitř se nacházeli lidé, potenciální diváci, ale nebylo jich tolik jako v samotném nákupním centru nebo na ulici.

„Chci ho sbalit tady,“ oznámila Everettovi.

„Uvnitř, Amélie? Tak jo.“ Krátká pauza. „Myslíš, že je to tak nejlepší?“

Nemá kam utéct, pomyslela si. „Ano. Pojdte sem. Hned.“

„Už jdeme.“

Rychlé nahlédnutí do kavárny a hned zpátky do krytu za sloupem. Pořád ho neviděla. Musí sedět někde vzadu. Přesunula se doprava a přiblížila se ke klenutému vchodu do podniku. Jestliže nevidí ona jeho, nemůže ani on vidět ji.

Počká na posily, pak ho obklíčí...

Sachsová zalapala po dechu, když se blízko za ní ozval výkřik. Hrozivý jakot člověka trpícího strašnou bolestí, tak vysoký, tak syrový, že nepoznala, zda ho vydal muž, nebo žena.

Zvuk přicházel od vrchní části eskalátoru, který spojuje přízemí s prvním patrem.

Proboha svatého...

Horní panel eskalátoru, na který cestující došlapují, když opouštějí pohyblivé schody, se otevřel a jakýsi člověk jím propadl do roztočeného soukolí.

„Pomoc! Bože, ne! Prosím prosím prosím!“ Mužský hlas. Pak slova znovu přešla v neartikulovaný řev.

Zákazníci i zaměstnanci obchodního centra se otáčeli za děsivým zvukem, někteří sami vykřikli. Lidé na porouchaném eskalátoru, který stále jel nahoru, vyskakovali nebo sbíhali do přízemí. Seskakovali i cestující na vedlejších pohyblivých schodech, které směřovaly dolů – zjevně se obávali, že dopadnou stejně jako onen nešťastník. Na podlaze se vršila hromada těl.

Sachsová se ohlédlá ke kavárně.

Po podezřelém ani stopa. Zahlédl její zlatý odznak upevněný na opasku nebo služební zbraň, když se jako všichni ostatní podíval za zdrojem křiku?

Zavolala Everettovi, informovala ho o neštěstí, požádala, ať to oznámí na dispečink, a přikázala, aby policisté kryli východy. Čtyřicítka si jí mohl všimnout a teď je na útěku. Rozběhla se k eskalátoru a postřehla, že někdo stiskl nouzové tlačítko. Pohyblivé schody zpomalily a zůstaly stát.

„Zastavte to! Zastavte to!“ ječel muž uvězněný v šachtici pod horní částí eskalátoru.

Sachsová si stoupla vedle zvednutého poklopu a nahlédla dovnitř. Muž středního věku – mezi pětáctýřiceti a padesáti – spadl do převodového soukolí za motorem, upevněného na betonové podlaze asi půldruhého metru pod hliníkovým panelem, který se nečekaně otevřel směrem nahoru. Navzdory zmáčknutému tlačítku *Stop* motor stále běžel a Sachsová usoudila, že nouzový spínač pouze uvolnil spojku mezi převodovkou a pohyblivými schody. Ubožáka zachytilo soukolí v úrovni pasu. Ležel na boku nad vražedným mechanismem a bezmocně mával rukama. Zuby se mu zakously hluboko do těla. Krev prosákla oděvem a stékala na podlahu eskalátorové šachtice. Muž měl na sobě bílou košili se jmenovkou nad kapsičkou, zřejmě prodavač z některého obchodu.

Sachsová se ohlédlá na shromážděné čumily. Byli mezi nimi zaměstnanci nákupního centra a několik příslušníků ochranky, ale nikdo neudělal nic, aby pomohl. V obličejích se zračil šok. Zdálo se, že někteří volají 911, ale většina vytáhla mobilní telefony a cvakala obrázky, případně filmovala na video.

Zavolala na zraněného: „Záchranka už je na cestě. Jsem z NYPD. Slezte za vámi.“

„Bože, to bolí!“ Další zmučený křik a Sachsová pocítila na prsou chvění.

Ze všeho nejdřív je nutno zastavit krváčení. A ty jsi jediná, kdo to může udělat. Tak sebou pohni!

Zatlačila otevřený panel ještě více dozadu. Amélie Sachsová neměla ve zvyku zdobit se šperky, ale ten jediný, který nosila – prstýnek s modrým kamenem – si teď sundala z prstu v obavě, že by jí mohl vtáhnout ruku mezi ozubená kola. Nešťastník sice jednu polovinu převodovky zablokoval vlastním tělem, ale druhá, která poháněla schody směřující dolů, se otáčela dál. Amélie se snažila ignorovat klaustrofobii a spouštěla se do úzké šachtice. Příčky uzounkého žebříku, který používali údržbáři, byly postříkané krví. Ubožák se pravděpodobně řízl o ostrou hranu přístupového panelu, když padal do jámy. Sachsová položila nohu na spodnější příčel a pevně se chytila rukama té nahoře. Kdyby uklouzla, spadla by buď na zraněného muže, nebo na roztočenou převodovku. Jednou jí podrážka opravdu podklouzla a sjela z žebříku. Držela se tak pevně, až se jí svaly roztráslly v křeči. Noha v kožené botě se otřela o ozubené kolo, které vyrylo vrub do podpatku a zatahalo za lem nohavice džínů. Škubla nohou do bezpečí.

Krátce vydechla a pokračovala v sestupu... Drž se, drž se. Netušila, zda to říká nahlas, nebo jen v duchu, ale povzbuzení bylo určeno oběma.

Nešťastníkův křik slábl. Popelavou tvář měl staženou bolestí, pokožka se leskla potem.

„Prosím, ach bože, ach bože...“

Opatrně se vyhnula běžící části převodovky, i když jí na krvavém povrchu dvakrát podjela bota. Zraněný mimoděk vykopl nohou a tvrdě ji zasáhl do boku. Sachsová přepadla nad roztočená ozubená kola.

Podařilo se jí zadržet pád těsně předtím, než se obličejem dotkla kovu. Znovu uklouzla a zachytila se. „Jsem policejní důstojník,“ opakovala. „Záchranáři dorazí každou chvíli.“

„Je to zlé. Moc zlé. Hrozně to bolí. Bože, taková bolest.“

Zvedla hlavu a zařvala: „Někdo z údržby! Někdo z vedení! Zastavte ten zatracený krám! Ne schody, motor! Vypněte proud!“

Kde jsou sakra hasiči? Sachsová si prohlížela rozsáhlá zranění a netušila, co má dělat. Stáhla si bundu a přitiskla ji k rozsekané tkáni na mužově břiše a podbřišku. Proud krve zeslábl jen neznatelně.

„Ach, ach, ach,“ sténal zraněný.

Hledala dráty, které by přerežala – v zadní kapse kalhot nosila velmi nezákonný, leč velmi ostrý vystřelovací nůž –, ale nikde žádný kabel neviděla. Jak může někdo vyrobit takový mechanismus a nevybavit ho vypínačem? Kristepane. Taková neschopnost!

„Moje žena,“ zašeptal muž.

„Pssst,“ konejšila ho Sachsová. „Všechno bude v pořádku.“ Věděla však, že nic v pořádku nebude. Měl tělo na cucky, a i kdyby přežil, zranění zanechá trvalé následky.

„Moje žena. Je... Zajdete za ní? Můj syn. Povězte jim, že je miluju.“

„Povíte jim to sám, Gregu.“ Přečetla si jmenovku.

„Jste policistka.“ Zalapal po dechu.

„Správně. A brzy tu budou záchranáři.“

„Dejte mi pistoli.“

„Dát vám...“

Hlasitý nářek. Po tvářích mu stékaly slzy.

„Prosím vás, dejte mi svou zbraň. Jak se z ní střílí? Řekněte mi to.“

„To nemůžu, Gregu.“ Položila mu ruku na paži a druhou dlaní mu setřela pot z obličeje.

„Strašně to bolí... Já to nevydržím.“ Bolestný výkřik hlasitější než předchozí. „Chci s tím skoncovat!“

Ještě nikdy neviděla v ničích očích takovou beznaděj.

„Prosím vás, smilujte se, dejte mi svou zbraň!“

Amélie Sachsová chvíli váhala, pak sáhla k opasku a vytasila glock.

Policajtko.

To není dobré. To není dobré.

Ta vysoká ženská. Černé džínsy. Hezká tvář. A ty rusé vlasy, ach...

Policajtko.

Nechal jsem ji u eskalátoru a teď se prodírám davem v nákupním centru.

Neví, že jsem si jí všiml, alespoň myslím, ale já ji viděl. Ach ano. Viděl jsem ji pěkně zřetelně. Výkřik muže, který zmizel v neúprosných čelistech stroje, přinutil všechny přítomné otočit se za zvukem. Ji však ne. Ona se otočila *ke mně*, když jsem seděl v té příjemné kavárně.

Všiml jsem si pistole i odznaku, které nosí na opasku. Není soukromé očko, ani nepatří k ostraze, je to opravdová policajtko. Nefalšovaná policajtko. Taková...

Ale? Co to bylo?

Výstřel. Na zbraně si moc nepotrpím, ale z pistole už jsem střílel. Tohle byla bezpochyby rána z krátké bouchačky.

To je divné. Jo, jo, něco tady nehraje. Měla ta policistka – budu jí říkat Zrzka, podle těch vlasů – v plánu zatknout *někoho jiného*? Těžko říct. Mohla jít po mně, koneckonců toho mám dost na svědomí. Možná kvůli těm mrtvolám, co jsem před časem pohřbil do bahnitého jezírka nedaleko Newarku, zatížených činkami, jaké si kupují tlustoši, kteří si s nimi pětkrát šestkrát zacvičí a potom je navěky odloží do skříně. V novinách se o tom incidentu nepsalo, jenom, že se to stalo v New Jersey. A to místo slouží jako pohřebiště. Další mrtvola? O tom ani nemá cenu psát, Mets přece vyhráli o sedm bodů! Takže tak. Anebo po mně mohla jít kvůli té rozepři, k níž došlo krátce poté na Manhattanu a která skončila proříznutým hrdlem. A možná kvůli staveništi za klubem 40°, kde jsem nechal krásný dáreček v podobě další roztržité lebky.

Že by mě někdo na některém z těch míst poznal, když jsem tam řezal nebo rozbíjel?

Je to možné. Jsem dost nápadný, při své výšce a váze.

Předpokládejme tedy, že jsem to já, koho chce Zrzka dostat. Je třeba hrát na jistotu... Musím se odsud ztratit. To znamená držet hlavu dolů, přikrčit se. Samozřejmě je snazší deset centimetrů výšky ztratit, než o ně vyrůst.

Ale co ten výstřel? Co *ten* měl znamenat? Že by šla po někom ještě nebezpečnějším, než jsem já? Později si to ověřím ve zprávách.

Všude kolem jsou teď lidé, rychle se pohybují. Ale většina z nich se na mě nedívá. Nevšímají si vysokého hubeného muže s dlouhými chodidly a dlouhými prsty. Chtějí pryč,

chtějí utéct od výkřiků a střelby. Obchody se vyprazdňují, stejně tak bufety a restaurace. Lidi se bojí teroristů, bojí se šilenců v maskáčích, kteří se ohánějí noži nebo samopaly a jsou vzteklí na celý svět nebo mají vymyté mozky. Islámský stát. Al-Káida. Ozbrojenci. Všichni jsou krajně nervózní.

Zabočím sem, mezi ponožky a spodní prádlo. Pánské.

Henry Street. Východ číslo čtyři je přímo přede mnou. Mám ho použít?

Raději počkám. Zhluboka se nadechnu. Teď nesmím nic uspěchat. Měl bych se zbavit té zelené bundy a čepice. Koupit si jiné oblečení. Vklouznu do jakéhosi levného butiku a zaplatím hotově za nějaký v Číně vyrobený italský modrý blejzr. Paráda, mají moje číslo v delším provedení, taková velikost se obtížně shání. Kluk původem ze Středního východu markuje prodej a současně píše textovku. Taková nevychovanost. Nejraději bych mu rozbil lebku. Aspoň že se na mě nedívá. To je fajn. Starou bundu uložím do batohu. Tu zelenou. Patří mému bratrovi, proto ji nevyhodím. Sportovní kšiltovka jde také do tlumoku.

Hippík v čínskoitalském blejzru opouští obchod a vrací se do arkády. Tak kudy uniknout? Na Henry Street?

Ne. To by nebylo chytré. Venku bude spousta policajtů.

Rozhlížím se. Všude, do všech koutů. Vida, služební východ. A za ním určitě nákladová rampa. Jsem si tím jistý.

Proklouznu dveřmi, jako kdybych tam patřil. Odtlačím je klouby prstů, ne dlaní (samozřejmě kvůli otiskům), a nevšímám si cedulky *Jen pro zaměstnance*. Výstraha teď neplatí.

Jak šťastné načasování, myslím si, s tím eskalátorem. Zrzka stála hned vedle něj, když zazněly výkřiky. Mám prostě štěstí.

Jdu klidným krokem, hlavu skloněnou. V chodbě mě nikdo nesleduje.

A hele, tady visí na háčku plátěná bunda. Odepnu zaměstnaneckou jmenovku a připínám si na hrud' naleštěný obdélníček. Teď jsem Mario, člen týmu služby zákazníkům. Moc jako Mario nevypadám, ale s tím se nedá nic dělat.

Ze dveří přede mnou právě vycházejí dva dělníci. Oba mladí, jeden hnědý, druhý bílý. Kývnou na ně. Oni kývnou na mě.

Doufám, že jeden z nich není Mario. Nebo jeho nejlepší kamarád. Jestli ano, budu muset sáhnout do batohu. A všichni víme, co to znamená: rozbité lebeční kosti úderem shora. Míjím je.

Dobře.

Nebo špatně. „Hej!“ volá na mě jeden z dvojice.

„Ano?“ ptám se s rukou u kladiva.

„Co se to tam stalo?“

„Loupež, aspoň myslím. V klenotnictví. Možná.“

„Ti pitomci nezaměstnávali ochranku. Co jiného čekali?“

Jeho kolega: „Vždyť prodávaj akorát levný cetky. Zirkony a tak. Kdo by si nechal ustřelit prdel kvůli zirkonu?“

Vidím ceduli *Dodavatelé* a poslušně zamírím ve směru šipky.

Před sebou slyším hlasy. Zastavím se a vykouknu za roh. Jeden černý strážný, vyzábělý jako já, ale malý, takový proutek. Mluví do vysílačky. S kladivem v ruce bych ho snadno přemohl. Rozmlátil bych mu ksicht na cucky. Ale potom...

Ach ne. Proč je život tak těžký?

Objevují se dva další. Jeden bílý, jeden černý. Oba váží dvakrát tolik co já.

Krčím se za rohem. A pak se situace ještě zhorší. Za sebou slyším další hlasy. Přicházejí od dveří, jimiž jsem před chvílí prošel. Třeba je to Zrzka, která si přivedla posilu a teď pátrá zrovna tady.

A jedinou únikovou cestu přede mnou blokují tři nájemní strážníci, kteří se nemůžou dočkat, až taky někomu rozmlátí kosti... Případně použijí taser nebo slzný plyn.

Uvízl jsem v pasti, z které není úniku.

KAPITOLA 2

„Kde je?“

„Pořád pátráme, Amélie,“ odpověděl Buddy Everett, pochůzkář z 84. okrsku. „Šest týmů. Kryjeme všechny východy, buď my, nebo soukromá ochranka. Někde tu musí být.“

Ubrouskem ze Starbucks si setřela krev z boty. Lépe řečeno se o to neúspěšně pokusila. Sako uložené v plastovém pytli na odpadky, který si rovněž vzala z kavárny, možná neutrvalo nenapravitelné škody, ale Amélie neměla nejmenší chuť nosit oděv nasáklý krví. Mladý policista zaznamenal její ruce se skvrnami od krve a ustaraný pohled. I policajti jsou jenom lidé. Časem přijde imunita, ale u některých se dostaví později než u jiných a Buddy Everett byl pořád ještě mladý.

Brýlemi s červenými obroučkami se zadíval na přístupový panel. „Jak je...?“

„Nezvládl to.“

Přikývnutí. S očima sklopenýma k podlaze sledoval stopy zakrvácené obuvi Amélie Sachsové směřující od eskalátoru.

„Máš ponětí, kudy odešel?“ zeptal se.

„Netuším.“ Povzddechla si. Mezi okamžikem, kdy si jí Podezřelý 40 *možná* všiml, a rozmístěním policistů uplynulo pouze několik minut. Zřejmě to však stačilo, aby se stal neviditelným. „Tak jo, budu hledat s tebou.“

„V suterénu budou potřebovat pomoc. Tam dole je to samá chodba.“

„Jasně. Ale ať někdo taky vyslechne případné svědky. Jestli si mě všiml, měl dost času odsud rychle vypadnout.“

„Jistě, Amélie.“

Mladý policista v brýlích barvy zasychající krve přikývl a odkvačil.

„Detektive?“ ozval se za ní mužský hlas.

Otočila se k asi padesátiletému drobnému Latinoameričanovi v tmavě modrém proužkovaném obleku a žluté košili. Kravatu měl bělostnou jako padlý sníh. Taková kombinace se moc často nevidí.

Přikývla.

„Kapitán Madino,“ představil se muž.

Potřásla mu rukou. Prohlížel si ji tmavýma očima s přimhouřenými víčky, svůdně, ale ne sexuálně, podmanivý, jak už mocní muži – a některé ženy – bývají.

Madino s největší pravděpodobností pracuje na 84. okrsku a určitě nemá nic společného s případem Podezřelého 40, který vyšetřuje oddělení závažných trestných činů. Přišel kvůli tomu neštěstí na eskalátoru, i když z něj místní policie rychle vycouvá, pokud ovšem nedošlo k závažnému zanedbání údržby zařízení, což je trestný čin, ačkoliv se to stává jen velmi zřídka. Ale budou to Madinovi kluci a holky, kdo bude vyšetřovat místo činu.

„Co se tu stalo?“ zeptal se jí.

„Přesněji než já by vám to popsali hasiči. Sledovala jsem podezřelého z vraždy. Vím jen tolik, že se nějak porouchal eskalátor a muž středního věku spadl mezi ozubené převody. Dostala jsem se k němu a pokusila se zastavit krvácení, ale moc se toho udělat nedalo. Nějakou dobu se ještě držel při životě, ale nakonec stejně skončil jako NMM.“

Na místě mrtvý.

„Nouzový vypínač?“

„Kdosi ho stiskl, ale zastavuje jen schody, motor běží dál. Takže se točila i převodovka. Ozubená kola mu rozpárala břicho a podbřišek.“

„Bože.“ Kapitán sevřel rty, přistoupil k otevřené šachtě a nahlédl do ní. Neprojevil žádnou reakci. Přidržel si bělostnou kravatu, aby se nezhoupla dopředu a neumazala se od zábradlí. I tam se totiž dostala krev. Bez emocí se otočil zpátky k Sachsově. „Vy jste byla tam *dole*?“

„Byla.“

„To muselo být hodně tvrdé.“ Soucit v jeho očích působil upřímně. „Povězte mi o té střelbě.“

„To kvůli motoru,“ vysvětlovala Sachsová. „Nemohla jsem najít vypínač. Ani dráty, které bych přeřízla. A nemohla jsem opustit zraněného, abych je hledala, nebo vylezla nahoru a řekla někomu, ať vypne proud. Snažila jsem se omezit krvácení. Nezbyvalo mi než vytáhnout pistoli a střelit do vinutí statoru. Kdybych to neudělala, ozubené kolo by toho chudáka rozřízlo vejpůl. Ale v té době už stejně bylo skoro po něm. Podle záchranářů ztratil osmdesát procent krve.“

Madino přikyvoval. „Dobrý pokus, detektive.“

„Bohužel nevyšel.“

„Nic jiného jste udělat nemohla.“ Ohlédl se k otevřenému

přístupovému panelu. „Musíme svolat komisi pro vyšetření střelby, ale při tomto scénáři to bude jen formalita. Nedělejte si starosti.“

„Děkuji, kapitáne, vážím si toho.“

Navzdory tomu, co vidáváme na obrazovkách a filmovém plátně, ochránci zákona střílí ze služební zbraně jen zřídka a každá taková událost se musí náležitě prošetřit. V zásadě může policista vystřelit pouze v případě ohrožení života – ať už vlastního, nebo náhodných kolemjdoucích – nebo k zastavení prchajícího *ozbrojeného* zločince. A sílu může aplikovat proto, aby zabil, ne zranil. Pistoli tedy nelze používat místo francouzského klíče k zastavení porouchaného mechanismu.

Jestliže policista vystřelí ze služební zbraně – a nezáleží, zda ve službě, nebo mimo ni –, dostaví se na místo činu dozorčí důstojník z okrsku, na jehož území ke střelbě došlo, aby zajistil místo a prověřil policistovu zbraň. Poté svolá okrskovou komisi pro vyšetřování střelby, již musí velet kapitán. Vzhledem k tomu, že nebyl nikdo usmrcen ani zraněn, nemusela Sachsová podstoupit test na přítomnost omamných a návykových látek ani nastoupit povinnou třídní administrativní dovolenou. A protože se nedopustila trestného činu, nemusela odevzdat služební zbraň, stačilo předložit ji dozorčímu důstojníkovi ke kontrole a zapsání výrobního čísla.

Právě to nyní udělala. Obratně vysunula zásobník a zatážením závěru vyhodila z komory náboj, který pak zvedla z podlahy, načež podala prázdnou pistoli kapitánovi. Madino si zapsal sériové číslo a zbraň jí vrátil.

„Sepíšu hlášení o použití zbraně,“ dodala.

„Žádný spěch, detektive. Nějakou dobu potrvá, než se komise sejde, a řekl bych, že máte na práci důležitější věci.“
Madino znovu nahlédl do šachty. „Bůh vám žehnej, detektive. Tam dolů by se moc lidí nevydalo.“

Sachsová zaklapla zásobník do pažby a nacvičeným pohybem zasunula náboj do komory. Policisté z 84. okrsku uzavřeli přístup na oba eskalátory, takže se otočila a spěchala do suterénu, aby se zapojila do pátrání po Podezřelém 40. Zastavila se však, protože k ní přistoupil Buddy Everett.

„Je pryč, Amélie. Dostal se z budovy.“ Tmavočervené obroučky jeho brýlí nápadně bily do očí.

„Jak?“

„Přes nákladovou rampu.“

„Domnívala jsem se, že to tam hlídáme. Buď přímo my, nebo ochranka.“

„Vykřikl, teda jako ten podezřelý. Zakřičel zpoza rohu u rampy, že se pachatel skrývá ve skladu a ať si přinesou pouta a slzný plyn, prostě cokoliv. Znáš lidi z ochranky, rádi si zahrajou na opravdový policajty. Všichni se jako na povel rozběhli do skladu a náš podezřelý klidně odkráčel. Máme ho na videu – nová bunda, sportovní, tmavé barvy, a měkký klobouk. Sestoupil po žebříku z rampy a ztratil se přes parkoviště nákladáků.“

„Kam šel?“

„Netuším. Kamera má úzký záběr.“

Pokrčila rameny. „Metro? Autobus?“

„Na uzavřeném televizním okruhu nic není. Možná odešel pěšky nebo si vzal taxi.“

A odjel na jedno z pětaosmdesáti milionů míst.

„Říkáš tmavá sportovní bunda?“

„Prošli jsme butiky a obchody s textilem, ale nikdo si nevšiml, že by někdo s podobnou postavou něco kupoval. A jeho obličej nemáme.“

„Myslíš, že bychom mohli získat jeho otisky z toho žebříku u rampy?“

„Bohužel. Na videu je vidět, že si před sestupem natáhl rukavice.“

Chytrý, ten chlap je chytrý.

„Ještě jedna věc. Nesl si kelímek a jakési pomačkané papíry, nejspíš obaly od jídla. Dívali jsme se, ale nezjistili jsme, kde je zahodil.“

„Pošlu techniky, ať se po těch věcech podívají.“

„Jo, a jak to šlo s kapitánem Bílou šlajfkou? Ach, opravdu jsem to řekl?“

Usmála se. „Jestlis to řekl, já to neslyšela.“

„Ten už plánuje, jak si zařídí svou kancelář v guvernéřském paláci.“

To vysvětlovalo přepychový ohoz. Lampasák s politickými ambicemi. Je dobré mít ho na své straně.

Bůh vám žehnej...

„A šlo to dobře. Zdá se, že mě ohledně té střelby podrží.“

„Je to slušnej chlap. Akorát mu musíš slíbit, že pro něho budeš hlasovat.“

„Pokračuj v hledání svědků,“ přikázala kolegovi.

„Provedu.“

K Sachsové přistoupil inspektor hasičského záchranného sboru a podal jí hlášení o nehodě na eskalátoru. O dvacet minut později dorazil z velké budovy kriminalistického oddělení NYPD v Queensu tým pro ohledávání místa činu přidělený k vyšetřování případu Podezřelého 40. Pozdravila se

s dvojicí afroamerických techniků, mužem a ženou něco přes třicet, s níž občas spolupracovala, a sledovala pohledem, jak táhnou k eskalátorům těžké kufry na kolečkách.

„Haló,“ zavolala za nimi. „*Tamto* byla nehoda. Tu bude řešit vyšetřovací oddělení v koordinaci s osmdesát čtyřkou. Vás potřebuju ve Starbucks. Projděte tam rošt.“

„Co se tam stalo?“ chtěla vědět technička a ohlédla se ke kavárně.

„Závažný zločin,“ nadhodil její parták. „Předražené frapuccino.“

„Náš neznámý podezřelý se tam zastavil na pozdní oběd. Seděl u stolku někde vzadu, budete se muset zeptat. Vysoký, hubený, zelená kostkovaná bunda a baseballová kšiltovka Atlanta Braves. Ale moc tam toho nenajdete. Pohárek a obaly si odnesl.“

„Nesnáším, když nám pachatelé nezanechají DNA.“

„To je pravda.“

„Ale doufám, že ty odpadky zahodil někde poblíž,“ dodala Sachsová.

„Máš ponětí kde?“ zeptala se žena.

Amélie přelétla očima osazenstvo kavárny a dostala nápad. „Možná, ale nebude to tady v nákupním centru. Prověřím to sama. Vy se postarejte o Starbucks.“

„Tebe člověk nemůže nemilovat, Amélie. Nás vždycky pošleš do mlhavého tepla a sama si vezmeš na starost studenou tmu.“

Sachsová se sklonila a z kufru, který jeden z kriminalistických techniků právě otevřel, vytáhla modrou tyvekovou kombinézu.

„Standardní pracovní postup, vid', Amélie? Všechno sbalit a odeslat k Lincolnovi domů, že?“

„Ne, pošlete všechno do Queensu,“ odvětila s kamennou tváří. „Povedu případ z centra.“

Oba technici si vyměnili krátký pohled a zadívali se na Sachsovou. „Je v pořádku?“ zeptala se žena. „Myslím Rhyme.“

„Aha, takže vy jste to ještě neslyšeli,“ odpověděla Sachsová. „Lincoln už pro NYPD nepracuje,“ vysvětlila stručně.

KAPITOLA 3

„Ta odpověď tam je.“

Následovala odmlka, do níž zněla ozvěna slov odrážející se od stěn barvy akademické zeleně. To znamená žlučovitě.

„Ona odpověď může být zcela zřejmá. Například zakrvácený nůž pokrytý pachatelovými otisky prstů a DNA, který má střenku ozdobenou intarzovanými iniciálami pachatele a citátem z jeho oblíbené básně. Anebo skrytá, ne víc než tři neviditelné ligandy – a co je ligand? Ví to někdo?“

„Olfaktorická molekula, pane.“ Roztřesený mužský hlas.

„Řekl jsem skrytá,“ pokračoval Lincoln Rhyme. „Odpověď může spočívat ve třech olfaktorických molekulách. Ale je tam. Spojení mezi vrahem a obětí nás může přivést k pachatelovým dveřím a přesvědčit porotu, aby ho nechala na dvacet nebo třicet let nastěhovat do nového bydliště. A nyní mi někdo vysvětlíte Locardův princip.“

Z přední řady zazněl pevný ženský hlas: „Při každém zločinu dochází k přenosu materiálu mezi zločincem a místem činu, nebo mezi zločincem a obětí, s největší pravděpodob-

ností pak k oběma typům přenosu. Francouzský kriminalista Edmond Locard použil termín *prach*, ale běžněji se používá výraz *materiál*. Jinými slovy stopový důkaz.“ Žena, která odpověděla, naklonila hlavu a odhodila z čela dlouhé kaštanové vlasy, které jí rámovaly obličej tvaru srdce. „Paul Kirk tento poznatek dále rozvedl,“ dodala. „Fyzický důkaz nemůže sám o sobě vypovídat křivě. Je vždycky přítomný. Jeho hodnotu může umenšit pouze lidská neschopnost tento důkaz objevit, prozkoumat a pochopit.“

Lincoln Rhyme přikývl. Správné odpovědi lze kvitovat, ale nikdy chválit, pochvala je vyhrazena pro proniknutí do podstaty věcí, které svou hloubkou přesahuje obvyklý standard. Dívka na něj nicméně zapůsobila, protože studentům dosud nedoporučil žádnou odbornou publikaci, která by o velkém francouzském kriminalistovi pojednávala. S tázavým výrazem v očích přešel pohledem po tvářích posluchačů. „Zapsali jste si všichni, co řekla paní Archerová? Zdá se, že někteří ne. Nechápu dost dobře proč.“

Tužky začaly příčinlivě běhat po papíru, rozklapaly se klávesnice notebooků, prsty se roztančily nad dvourozměrnými tlačítky tabletů.

Tohle byla teprve druhá hodina předmětu nazvaného „Úvod do analýzy místa činu“ a pravidla hry mezi vyučujícím a studenty nebyla dosud pevně stanovena. Paměť posluchačů bude zajisté pružná a v dobré kondici, leč nikoli neomylná. Kromě toho záznam informací na papír nebo do elektronických obvodů znamená jejich *osvojení*, ne jen pouhé pochopení.

„Ta odpověď tam prostě je,“ zopakoval Rhyme, nu ano, profesorsky. „Pro kriminalistiku – forenzní vědu – neexistuje

jediný zločin, který by se nedal vyřešit. Je to pouze otázka zdrojů, vynalézavosti, důvtipu a úsilí. Jak daleko jste při identifikaci pachatele ochotni zajít? A ano, Paul Kirk to v padesátých letech minulého století skutečně řekl.“ Podíval se na Juliettu Archerovou. Zatím znal jména jen několika studentů a Archerová byla první.

„Kapitáne Rhyme?“ ozval se mladík ze zadní části učebny, v níž se sešlo asi třicet posluchačů ve věku od dvaceti do čtyřiceti let s převahou těch mladších. Navzdory stylovým bodlinám na hlavě a hipíkovskému vzhledu měl ten student v sobě něco z úspěšného policisty. Životopisy pedagogů v univerzitním katalogu – nemluvě o desítkách tisíc internetových odkazů – samozřejmě uváděla Rhymovu hodnost, již dosáhl, než jej před několika lety devastující zranění páteře donutilo odejít ze sboru, ale nebylo zrovna pravděpodobné, že by si někdo, kdo není ve spojení s NYPD, tuto informaci vyhledal.

Jemným pohybem pravé ruky natočil profesor svůj technicky dokonalý motorizovaný invalidní vozík ke studentovi. Rhyme byl kvadruplegik, od krku dolů v podstatě paralyzovaný s výjimkou levého prsteníku. Nyní, po náročné operaci, mohl hýbat i pravou paží a rukou. „Ano?“

„Něco mě napadlo. Locard mluvil o *prachu* nebo *materiálu*, že?“ Krátce pohlédl k Archerové, usazené na levém okraji první řady.

„Správně.“

„Nemůže docházet i k psychologickému přenosu?“

„Jak to myslíte?“

„Řekněme, že pachatel vyhrožuje oběti, že ji bude mučit, než ji zabije. Oběť je nalezena s výrazem hrůzy v obličeji.

Z toho můžeme dedukovat, že pachatel je sadista. Tento fakt můžeme doplnit do psychologického profilu a tím zúžit pole podezřelých.“

Správné použití slova *dedukovat*, povšiml si Rhyme. Často se zaměňuje s termínem *implikovat*. Řekl: „Jedna otázka. Líbily se vám knihy o Harrym Potterovi? A co filmy?“ Kultura ho zpravidla příliš nezajímala – pokud mu nemohla pomoci vyřešit zločin, což se prakticky nestávalo. Ale Potter je koneckonců Potter.

Mladík přimhouřil tmavé oči. „Ano, jistě.“

„Ale víte přece, že to je fikce, že žádná škola čar a kouzel v Blbovicích neexistuje, nebo snad ano?“

„V Bradavicích. A samozřejmě vím, že je to fikce.“

„A připustíte, že čarodějové, černokněžníci, woodoo, duchové, telekineze a vaše teorie o přenosu psychologických elementů na místě činu...“

„Jsou podle vás blboviny?“

Posluchárnou zazněl nesmělý smích.

Rhyme sraštil obočí, ovšem nikoli kvůli přerušení. Neměl nic proti drzosti, pokud nepřesáhla jisté meze, a rád si hrál se slovíčky. Měl však podstatnou námitku. „Vůbec ne. Chtěl jsem ovšem říct, že všechny tyto teorie dosud čekají na empirický důkaz. Předložte mi objektivní studie, které opakovaně potvrdí vámi naznačovaný psychologický přenos a budou obsahovat statisticky významné vzorky jednoznačně dokazující uvedenou teorii, a já ji přijmu za prokázanou. Osobně bych však na ni nikdy nespolehal. Soustředění se na nehmotné, abstraktní stránky vyšetřování odvádí pozornost od důležitějšího úkolu na místě činu, kterým je?“

„Sběr důkazů.“ Opět Julietta Archerová.

„Místo činu se mění stejně rychle jako odkvetlá pampeřka pod závanem větru. Ty tři ligandy jsou vše, co zbylo z milionů molekul přítomných ještě před okamžikem. Dešťová kapka může odplavit částčku vrahovy DNA a tím nám jednou provždy znemožnit jakoukoliv šanci objevit ho v databázi CODIS a získat jeho jméno, adresu, telefonní číslo, číslo sociálního pojištění a třeba velikost košile.“ Rhyme přejel pohledem obecnost. „S tou košilí to byl žert.“ Lidé měli tendenci věřit všemu, co Lincoln Rhyme řekl.

Nadějný policista se vzhledem hipíka pokýval hlavou, ale nezdálo se, že by ho Rhyme přesvědčil. Na kriminalistu to zapůsobilo. Uvažoval, zda se student opravdu chce tímto tématem hlouběji zabývat. Doufal, že ano. Na té jeho teorii mohlo koneckonců něco být.

„Za několik týdnů se budeme prachu Monsieur Locarda – to znamená stopovým důkazům – věnovat podrobněji. Dnes je naším cílem zajistit, abychom měli dostatek prachu k analýze. Tématem této hodiny je ochrana místa činu. Především mějte na paměti, že nikdy nenarazíte na panenské místo činu. Nic takového neexistuje. Vaším úkolem bude postarat se, aby místa činu byla *co nejméně kontaminována*. A nyní, jaký kontaminant byste označili za číslo jedna?“ Bez čekání na odpověď pokračoval: „Ano, kolegové policisté – často, možno říci nejčastěji, policejní důstojníci. Jak vysokým důstojníkům, kteří usilovně vyhledávají televizní kamery, aby se ocitli ve zpravodajství, zabránit v kontaminaci místa činu a současně nepřijít o práci?“

Smích postupně utichl a přednáška doopravdy začala.

Lincoln Rhyme tu a tam vyučoval už několik let. Ne že by se mu pedagogická práce bůhvíjak líbila, ale pevně věřil

v účinnost ohledávání místa činu a v jeho nezastupitelnou úlohu při řešení zločinů. Chtěl se tedy postarat, aby kriminalističtí technici pracovali podle těch nejvyšších standardů – to znamená podle *jeho* standardů. Mnozí zločinci vyvázli bez trestu, nebo byli odsouzeni k mnohem menším trestům, než odpovídalo jejich provinění. A na druhé straně končili za mřížemi nevinní. Lincoln Rhyme slíbil sám sobě, že učiní vše, co bude v jeho silách, aby vycepoval novou generaci kriminalistů k dokonalosti.

Před měsícem se tedy Rhyme rozhodl, že právě toto bude jeho nové poslání. Vyřešil všechny zbývající případy a požádal o místo na Škole trestního práva Johna Marshalla, která se nacházela pouhé dva bloky od jeho domu na Central Park West. Ve skutečnosti ani nemusel žádost podávat. Jednou večer se nad drinkem svěřil svému příteli, okresnímu státnímu zástupci, že má v úmyslu pověsit kriminalistické řemeslo na hřebík a začít učit. Státní zástupce utrousil tu a tam slovo, kromě jiného i na Marshallově škole, kde učil na částečný úvazek. Krátce poté se Rhymovi ozval samotný děkan fakulty. Lincoln předpokládal, že hlavním důvodem byla jeho reputace – slavný kriminalista přitáhne pozornost médií a přiláká nové studenty, což se zajisté projeví v růstu příjmů ze školného. Podepsal smlouvu a zavázal se, že kromě úvodního kurzu bude učit i předmět „Pokročilá chemická a fyzikální analýza látek často nacházených na místech zločinů, včetně elektronové mikroskopie“. Dostatečným důkazem jeho pověsti byla skutečnost, že se druhý kurz naplnil stejně rychle jako ten první.

Většina studentů, pokud u policie nepracovali, se chtěla policejní práci věnovat po absolutoriu, ať už na místní, státní

nebo federální úrovni. Někteří zamíří do komerčního sektoru a budou provádět kriminalistické analýzy pro soukromé detektivy, právníky nebo firmy. Mezi posluchači však bylo i několik žurnalistů, a dokonce jeden spisovatel, který chtěl psát faktograficky správně. (Rhyme jeho přítomnost vítal, sám totiž vystupoval v několika románech, které čerpaly námět z jeho případů, a při nejedné příležitosti autorovi písemně vytkl, že skutečnou práci na místě činu popsal zavádějícím způsobem. „Musíte se za každou cenu hnát za senzací?“)

Po podrobném přehledu problematiky ochrany místa činu si Rhyme všiml, kolik je hodin, a ukončil přednášku. Studenti se zvedli k odchodu a kriminalista zajel vozíkem k rampě, která vedla z nízkého pódia.

Než sjel na podlahu posluchárny, všichni studenti už zmizeli za dveřmi – s jednou výjimkou.

Julietta Archerová zůstala sedět v první řadě. Tato asi pětatřicetiletá žena měla vsutku pozoruhodné oči a Rhyme byl jimi ihned uchvácen, když je minulý týden v učebně poprvé spatřil. Lidská duhovka ani oční mok neobsahují modré barvivo, tento odstín způsobuje přítomnost melaninu v epitelu v kombinaci s Raleyighovým rozptylem. Oči Julietty Archerové měly barvu nebeské modři.

Dojel k ní. „Locard. Studovala jste literaturu. *Moji* knihu. Parafrázovala jste moje slova.“ Svou vlastní učebnici studentům nedoporučil.

„Onehdy jsem potřebovala něco na čtení – k večeři a vínu.“

„Aha.“

„Nuže?“ vybídlá ho.

Nebylo třeba otázku dále rozvíjet, pouze by opakovala

žádost z minulého týdne..., stejně jako několik následných vzkazů na telefonním záznamníku.

Zářící modré oči se pevně upíraly do jeho.

„Nejsem si jistý, že je to dobrý nápad,“ odvětil.

„Není to dobrý nápad?“

„Nepomůže. Myslím jako vám.“

„Nesouhlasím.“

Rozhodně neměla problém se vyjádřit, ale nechala ti-cho vzklíčit. Pak se rty beze stopy rtěnky roztáhly v úsměvu. „Prověřil jste si mě, že?“

„Prověřil.“

„Bál jste se, že jsem špicl? Že se chci vetřít do vaší příz-
ně a potom vám ukrást tajemství případů, které vyšetřujete,
nebo tak něco?“

Ne že by ho to nenapadlo. Rhyme pokrčil rameny, což bylo gesto, které zvládl i při svém postižení. „Jen ze zvěda-
vosti.“ Ve skutečnosti se o Juliettě Archerové dozvěděl spou-
stu věcí. Získala magisterský titul v oboru veřejného zdraví
a biologie, pracovala jako terénní epidemiolog pro odděle-
ní přenosných chorob Newyorského zdravotnického institu-
tu ve Westchesteru a teď zatoužila po profesní změně a za-
čala studovat kriminalistické soudní vědy. Momentálně žila
v SoHo, umělecké čtvrti nedaleko centra na dolním Man-
hattanu. Její jedenáctiletý syn zahájil slibnou kariéru fotba-
lové hvězdy. Ona sama získala několik cen v tanečních sou-
těžích pořádaných na Manhattanu a ve Westchesteru. Před
rozvodem bydlela v Bedfordu, stát New York.

„Ne, špicl ne.“

Stále mu hleděla do očí.

Rhyme podlehl náhlému impulzu, což bylo u něj velmi
neobvyklé. „Tak dobře,“ vyhrkl.

Formální úsměv. „Děkuji. Můžu začít ihned.“

Odmlka. „Zítřka.“

Archerová vypadala pobaveně a čtverácky naklonila hlavu. Jako by si byla moc dobře vědoma, že by se jí snadno podařilo vyjednat dřívější datum nástupu, ale necítí potřebu tlačit na pilu.

„Mám vám dát adresu?“ zeptal se Rhyme.

„Znám ji.“

Místo podání ruky na sebe kývli a zpečetili dohodu. Archerová se usmála a pak se pravým ukazovákem dotkla touchpadu na ovládacím panelu vlastního invalidního vozíku, stříbrného Storm Arrow, stejného modelu, jaký dříve používal Rhyme. „Na shledanou zítřka.“ Otočila vozík a zamířila uličkou ke dveřím.

KAPITOLA 4

Samostatně stojící domek byl postaven z tmavočervených cihel. Barva připomínala brýle strážníka Buddyho Everetta, byla to barva krve zasychající na vyhřezlých vnitřnostech. Nemohlo vás to nenapadnout. Za daných okolností.

Amélie Sachsová vyčkávala, její oči vnímaly teplé osvětlení zevnitř, které občas probliklo, jak množství návštěvníků proploovalo mezi lampou a oknem. Téměř stroboskopický efekt. Dům byl malý a hostů mnoho.

Smrt svolává na jedno místo i lidi s nejmlhavějším vzájemným spojením.

Vyčkávala.

Během let v policejní službě přinesla Sachsová špatné zprávy o ztrátě někoho blízkého desítkám rodinných příslušníků. Byla v tom dobrá a moc se nedržela textů, které učili psychologové na akademii. („Přijměte mou upřímnou soustrast.“ „Máte někoho, kdo by vám v těžkých chvílích poskytl útěchu?“) Při takto napsaném scénáři musí člověk nutně improvizovat.

Dnešní večer se však od předchozích odlišoval. Sachsová totiž věděla, že dosud nikdy nebyla přítomna u oběti přesně ve chvíli, kdy se přestaly pohybovat elektrony mezi nervovými buňkami, nebo, pokud jste jiného založení, kdy duše opustila tělo. V okamžiku smrti držela Grega Frommera za paži. A přestože by se tohoto úkolu mileráda zřekla, uzavřela dohodu. Neporuší ji.

Posunula pouzdro s pistolí na opasku dozadu, aby ho nebylo vidět. Připadalo jí to jako projev slušnosti, i když by neměla vysvětlit proč. Dalším ústupkem byla krátká návštěva u sebe v bytě, který se rovněž nacházel v Brooklynu a ne moc daleko, kde se osprchovala a převlékla. Kdybyste na ní chtěli najít stopy krve, potřebovali byste luminol a zdroj alternativního světla.

Vyšla po schodech a zazvonila.

Dveře jí otevřel vysoký muž v havajské košili a oranžových šortkách. Něco přes padesát. Toto samozřejmě nebyl pohřeb, ten přijde na řadu později. Dnes se narychlo shromáždili příbuzní a přátelé, aby podpořili pozůstalé, přinesli něco k jídlu a nabídli rozptýlení, které uleví smutku.

„Zdravím,“ řekl na uvítanou. Oči měl červené, stejného odstínu jako proužek na krku papouška, který zdobil předeek jeho košile. Frommerův bratr? Podoba byla zarážející.

„Jsem Amélie Sachsová. Z NYPD. Mohla by mi paní Frommerová věnovat minutku nebo dvě? Ráda bych si s ní promluvila,“ požádala laskavým tónem zbaveným vší officiality.

„Jistě. Pojdte prosím dál.“

Domek rozhodně neoplýval nábytkem a jednotlivé kusy, notně poznamenané stářím, k sobě neladily. Několik

obrázků na stěně nejspíš pocházelo z Walmartu nebo Targetu. Sachsová si zjistila, že Frommer pracoval za minimální plat v jedné prodejně obuvi v nákupním centru. Zaregistrovala televizor s malou obrazovkou a jen základní model set top boxu. Nikde žádná herní konzole, i když Amélii neuniklo, že v rodině žije nejméně jedno dítě – v protějším rohu stál opřený otlučený skateboard vyspravovaný izolační páskou. Na podlaze vedle poškrábaného stolku leželo několik japonských komiksových knížek.

„Jsem Gregův bratranec. Bob.“

„Je mi moc líto, co se stalo.“ Člověk někdy vypadne z role.

„Nemohli jsme tomu uvěřit. Žijeme s manželkou v Schenectady. Přijeli jsme, jak nejrychleji jsme mohli.“ Navzdory tropickému kostýmu působil Bob impozantně. „Za tohle někdo zaplatí. To se nikdy nemělo stát.“

Několik dalších hostů na Sachsovou kývlo a prohlédlo si její pečlivě vybraný oděv. Tmavě zelená sukně do půli lýtek, černá halenka a sako. Oblékla se jako na pohřeb, i když neúmyslně. Tohle byla její typická uniforma. V tmavém oblečení nepředstavujete tak snadný cíl jako ve světlejších.

„Přivedu Sandy.“

„Díky.“

Na druhé straně místnosti stál asi dvanáctiletý chlapec a u něho muž a dvě ženy, jejichž věk Sachsová odhadla na pětapadesát. Kulatý obličej posetý pihami měl zarudlý od pláče, vlasy divoce rozčuchané. Napadlo ji, že před rodinným shromážděním určitě ležel v posteli, zdrcený zprávou o otcově smrti.

„Ano, přejete si?“

Sachsová se otočila. Popelavě bledý obličej štíhlé blon-

dýny tvořil znepokojující kontrast k ostře zarudlým víčkům a pokožce pod očima. K strašidelnému dojmu přispívaly nápadně zelené duhovky. Žena měla na sobě modré letní šaty, hodně pomačkané, a její boty byly sice stylové, ale každá patřila k jinému páru.

„Jsem Amélie Sachsová, pracuju na policejním oddělení.“

Odznak neukázala. Nebylo to třeba.

Je divné, o co je snazší namířit glock na vyděšeného pachatele, který na vás míří svou zbraní ze čtyřiceti kroků, nebo přeradit ze čtyřky na dvojku v osmdesátikilometrové rychlosti a poslat ručičku otáčkoměru hluboko do červeného pole, jen aby vám ten zatracený zločinec neunikl.

Musíš se obrnit. Zvládneš to.

Sandy Frommerová nasměrovala Amélii k zadní části domu. Prošly obývacím pokojem do malé místnosti a Sachsová si hned při vstupu všimla, že je zařízená jako chlapcův pokoj – nasvědčovaly tomu plakáty komiksových superhrdinů na stěnách, džinsy, trička a teplákové soupravy srovnané do komínků i rozházená postel.

Sachsová zavřela dveře. Sandy zůstala stát a zničeně se zadívala na návštěvnici.

„Náhodou jsem byla u toho, když váš manžel zemřel. Byla jsem s ním.“

„Ach, bože.“ V očích se jí objevil zmatený výraz a pak znovu zaostřila na Sachsovou. „Přišel mi to oznámit jeden policista. Slušný člověk. On v nákupním centru nebyl, když se to stalo. Někdo mu musel zavolat. Slouží na místním okrsku. Vypadal jako Asiat. Neznáte ho?“

Sachsová zavrtěla hlavou.

„Bylo to hodně zlé, že?“

„Ano, bylo.“ Amélie nemohla nijak přikrášlovat, co se stalo. Neštěstí se už dostalo do zpráv, které samozřejmě nezmiňovaly hrůzné detaily, ale paní Frommerová nakonec uvidí lékařské záznamy a dozví se, jakou hrůzou její manžel v posledních minutách svého života prošel. „Chtěla jsem vám jen říct, že jsem byla s ním. Držela jsem ho za ruku a on se modlil. A požádal mě, abych se u vás zastavila a vyřídila vám, že vás a syna moc miloval.“

Jako kdyby najednou plnila životně důležitý úkol, Sandy přikročila k synovu psacímu stolu, na němž stál starý model počítače, vedle něj dvě plechovky od limonády, jedna zmačkaná. Téměř prázdný balíček chipsů s příchutí barbecue. Zvedla plechovky a hodila je do koše. „Měla jsem si obnovit řidičský průkaz. Platí mi už jen dva dny. Nedostala jsem se k tomu. Pracuju u úklidové služby. Pořád máme spoustu práce. Řidičák mi za dva dny propadne.“

To znamená, že bude mít zanedlouho narozeniny.

„Máte někoho, kdo by vás zavezl na dopravní inspektorát?“

Sandy si našla další artefakt, láhev od ledového čaje. Byla prázdná a i ona putovala do odpadkového koše. „Nemusela jste sem chodit. Někteří lidé by to neudělali.“ Každé slovo jako by ji bolelo. „Moc vám děkuju.“ Neskutečné oči se otočily k Sachsově a pak se sklopily k podlaze. Žena zvedla hromádku triček a hodila je do pytle se špinavým prádlem. Pak vylovila z kapsy džínsů papírový kapesník a utřela si nos. Sachsová si všimla, že ty kalhoty jsou od Armaniho, ale hodně obnošené a seprané – ovšem ne tak, jako přicházejí nové kusy z továrny. (Jako bývalá modelka měla pro podobně zbytečné módní trendy málo pochopení.) Buď si je koupila

v secondhandu, usoudila, nebo pocházejí z dřívějšího, příjemnějšího období v životě její rodiny.

Zřejmě platila druhá možnost. Nad psacím stolem totiž visela zarámovaná fotografie – chlapec mladší o několik let stál se svým otcem u soukromého letadla. Před nimi leželo na zemi rybářské vybavení a v pozadí se tyčily vrcholky kanadských nebo aljašských hor. Na dalším záběru seděla rodinka v lóži na tribuně v cílovém prostoru automobilového závodiště, pravděpodobně 500 mil Indianapolis.

„Mohu pro vás něco udělat?“

„Ne, policistko. Nebo detektive? Nebo...?“

„Amélie.“

„Amélie. Hezké jméno.“

„Jak se s tím vyrovnává váš syn?“

„Bryan... Já vlastně nevím. Teď je myslím našťvaný. Nebo spíš otupělý. Oba jsme otupělí.“

„Kolik mu je? Dvanáct?“

„Ano, správně. Má za sebou pár tvrdých let. A v obtížném věku.“ Sandy se rozechvěly rty a pak drsně vyhrkla: „Kdo je za to odpovědný? Jak se mohlo něco takového stát?“

„Nevím. Tu nehodu bude vyšetřovat město. Odvádějí dobrou práci.“

„Vložili jsme v tyto věci svou důvěru. Výtahy, budovy, letadla, metro. Výrobci musí zajistit, že budou bezpečné. Jak můžeme *my*, obyčejní lidé, vědět, že jsou nebezpečné? Musíme na ně přece spoléhat.“

Sachsová jí položila ruku na rameno a jemně stiskla. Uvažovala, jestli u ní nepropukne hysterický záchvat. Sandy se však rychle ovládla.

„Děkuju, že jste mi to přišla říct. Spousta lidí by to neudělala.“ Zřejmě zapomněla, že před chvílí řekla totéž.

„Opakuju, kdybyste něco potřebovala...“ Sachsová jí vložila do ruky vizitku. *Tohle* se na akademii neučí a popravdě řečeno nevěděla, jak té ženě pomoci. Řídila se čistě instinktem.

Vizitka zmizela v kapse džínů, na kterých původně visela trojciferná cenovka.

„Už musím jít.“

„Ano, jistě. Ještě jednou děkuju.“

Sandy posbírala synovo použité nádobí, vyšla z pokoje před Sachsovou a uchýlila se do kuchyně.

Ve vstupní hale přistoupila Amélie k Bobovi, bratranci zesnulého. „Jak to podle vás zvládá?“ zeptala se.

„No, podle očekávání. Uděláme s manželkou, co bude v našich silách. Jenomže sami máme tři děti. Napadlo mě, že jim vyklidím garáž. Jsem docela zručný. A nejstarší kluk taky.“

„Jak to myslíte?“

„Prostě jim zařídím naši garáž. Stojí samostatně. Pro dvě auta. A je vytápěná, protože tam mám pracovní ponk.“

„Budou bydlet u vás?“

„U *někoho*. A nevím, u koho jiného.“

„V Schenectady?“

Bob přikývl.

„Jim to tady nepatří? Ten domek mají pronajatý?“

„Přesně tak.“ Ztišil hlas do šepotu. „A dluží nájemné za několik měsíců.“

„Neměl životní pojistku?“

Úšklebek. „Ne. Zrušil ji. Potřeboval peníze. Víte, Greg se rozhodl, že splatí světu jakýsi dluh. Před pár lety dal v práci výpověď a začal se hodně věnovat charitě. Krize středního

věku nebo tak něco, nevím. Nechal se zaměstnat na částečný úvazek v nákupním centru, aby měl čas na práci ve vývařovně polévek pro chudé. Počítám, že jemu to tak vyhovovalo. Ale pro Sandy a Bryana to byly tvrdé časy.“

Sachsová se rozloučila a zamířila k východu.

Bob ji vyprovázel. „Ale nevykládejte si to špatně,“ řekl jí ve dveřích.

Sachsová se k němu otočila a tázavě zvedla obočí.

„Nesmíte si myslet, že toho Sandy litovala. Celou dobu stála pevně po jeho boku. Nikdy si nepostěžovala. Bože, jak se ti dva milovali!“

Kráčím ke svému bytu v Chelsea, ke své děloze. Je to můj prostor, vhodný a příjemný prostor.

A samozřejmě se ohlížím.

Nesledují mě žádní poldové. Ani Zrzka, ta policajtko.

Po té panice v nákupním centru jsem nachodil kilometry a kilometry Brooklynem, došel jsem až na stanici jiné linky metra. Cestou jsem podnikl ještě jednu zastávku a koupil si další bundu a pokrývku hlavy – opět baseballovou čepici, ale tentokrát hnědou. Mám krátké blond vlasy a už mi řídnu, ale domnívám se, že venku je lepší nosit je zakryté.

Proč dávat Pleničům regálů něco, s čím by mohli pracovat?

Konečně se uklidňuji, srdce už mi nebuší pokaždé, když se v dohledu objeví policejní hlídkový vůz.

Cesta domů mi trvá celou věčnost. Chelsea je od Brooklynu hodně, hodně daleko. Často uvažuji, proč se ta čtvrť tak nazývá. Kdysi jsem zaslechl, že ji pojmenovali po jednom místě v Anglii. Každopádně to anglicky *zní*. Dokonce tam

mají jakýsi sportovní klub. Myslím, že fotbalový. Anebo se tak prostě někdo jmenuje.

Dvaadvacátá ulice, *moje* ulice, je hlučná, ale já mám v oknech silná skla. Jako v děloze, říkávám. Na střeše je terasa a mně se tam nahoře moc líbí. Nikdo z baráku tam nechodí, alespoň jsem nikoho neviděl. Občas tam sedávám a lituji, že nekouřím. Sedět na vysokém výběžku městské zástavby se zapálenou cigaretou a rozhlížet se po siluete metropole totiž podle mého názoru poskytuje nejintenzivnější zážitek z nového i starého New Yorku.

Z mé střechy vidíte na zadní trakt hotelu Chelsea. Ubytovávají se v něm slavní lidé a to „ubytovávají“ znamená „bydlí“. Hudebníci a herci a umělci. Sedávám na zahradní židličce, pozoruji holuby a oblaka a letadla, kochám se výhledem a snažím se zaslechnout hudebníky, kteří žijí v hotelu, ale nikdy se mi to nepodaří.

Dostávám se ke vchodu do domu a znovu se ohlížím. Žádní policajti, žádná Zrzka.

Vcházím do budovy a jdu chodbou. Stěny jsou natřeny modře a já... považuji ten odstín za *nemocniční*. Můj termín. Právě mě napadl. Povím to svému bratrovi, až se s ním příště uvidím. Peterovi se bude líbit. (Naše minulost je hodně vážná, proto se teď přikláním k humoru.) Chodba má mizerné osvětlení a stěny páchnou starým masem. Nikdy by mě nenapadlo, že se v takovém místě budu cítit příjemně, když jsem vyrůstal uprostřed žírné zeleně na předměstí. Byt mi měl posloužit pouze jako dočasné útočiště, ale nějak se mi dostal pod kůži. A taky jsem se poučil, že samotné město je pro mě lepší. Člověka si tady tolik nevšímají. Pro mě je důležité, aby si mě nikdo nevšímal. Nikdy a nikde.

Takže příjemná Chelsea.

Děloha...

Vejdu do bytu, rozsvítím a zamknu za sebou. Hledám známky vloupání, žádné však nevidím. Někdo by řekl, že jsem paranoidní, ale při mém způsobu života to vlastně paranoia není, nemyslíte? Posypu rybičkám jejich nebe v akváriu jemnými rybími šupinkami. Neobvyklé krmení, ale co je na něm špatného? Já jím maso, spoustu masa. A sám jsem maso. Kde je jaký rozdíl? Navíc jim to chutná a já rád pozoruji, jak se masově vrhají na potravu. Jsou zlaté a černé a červené a míhají se vodou jako barevné blesky.

Jdu do koupelny a pouštím sprchu, abych ze sebe smyl starosti z nákupního centra. A taky pot. Po útěku jsem navzdory studenému jarnímu dni totálně propocený.

Pouštím v televizi zprávy. Ano, po asi tisícovce reklam naskočí na obrazovce reportáž o nehodě v nákupním centru v Brooklynu. Při poruše eskalátoru zemřel děsivou smrtí jakýsi muž. A výstřel! Inu, tím se to vysvětluje. Policista se pokusil střelbou zastavit motor a zachránit oběť. Nevyšlo to. Byla to Zrzka, kdo vypálil tu zbytečnou kulku? Jestli ano, je třeba vyslovit jí uznání za genialitu.

Blikající kontrolka záznamníku ohlašuje vzkaz – ano, používám staromódní typ.

„Ahoj, Vernone. Musím se zdržet v práci.“

Cítím, jak se mi svírá žaludek. Zruší schůzku? Vzápětí se dozvídám, že je všechno v pořádku.

„Takže bych přišla až kolem osmé, jestli ti to nevádí.“

Hovoří věcným, nevzrušeným tónem, ale to ona vždycky. Tato žena nemá hlas plný života. A taky jsem nikdy neslyšel, že by se smála.

„Jestli se mi neozveš, tak prostě přijedu. Ale kdyby to na tebe bylo už pozdě, zavolej a odložíme to na jindy.“

Alicie je už taková. Pořád se bojí, že něco pokazí, pokud by způsobila nějaký rozruch, nebo žádala příliš mnoho, nebo s něčím nesouhlasila, i když ten druhý by to nebral jako projev nesouhlasu, nýbrž jako obyčejnou otázku. Ze zvědavosti.

Můžu si s ní dělat, co chci. Cokoliv.

Což se mi líbí, musím přiznat. Vyvolává to ve mně pocit síly. Dobrý pocit. Lidi mi kdysi udělali spoustu věcí, které vůbec nebyly pěkné. Tohle mi připadá férové.

Podívám se z okna a vyhlížím Zrzku nebo jiné policajty. Nikde nikdo.

Paranoia...

Kontroluji ledničku a spížku, zda mám vše potřebné k večeři. Polévka, vaječné závitky, chilli bez fazolí, celé kuře, tortilly. Spousta omáček a dipů. Sýr.

Značky Skinny Bean a Slim Jim, čili vyzáblý lusk a štíhlý Jim. Jo, to jsem já.

Přitom jím jako dělník z doků.

Vzpomínám na dva sendviče, které jsem si koupil ve Starbucks. S uzenou šunkou, ty mám obzvlášť rád. Vybavuji si výkřik, po kterém jsem vzhlédl. Vidím, jak se Zrzka rozhlíží po kavárně, ale neohlíží se k místu, odkud se ten výkřik ozval, jak by to udělal každý normální člověk.

Plenička regalů... Vyplivnu ten odsudek alespoň v duchu.

Jsem na ni našťvaný.

Proto potřebuji nějaké potěšení. Zajdu k předním dveřím pro batoh a přenesu ho na druhou stranu místnosti. Vytukám příslušný kód do elektronického zámku Síně hraček.

Instaloval jsem ho sám, což v pronajatém bytě zřejmě není dovoleno. Když není byt váš, nesmíte v něm dělat žádné velké úpravy. Ale já platím včas, a proto mě nikdo nechodí kontrolovat. Kromě toho potřebuji, aby byla Síň hraček zamčená, takže je zamčená. Pořád.

Uvolňuji těžkou závoru a vzápětí stojím uvnitř. V Síni hraček vládne pološero, jen nad otlučeným pracovním stolem, na kterém mám uloženy své poklady, září halogenové žárovky. Oslepující světelné paprsky se odrážejí od kovových hran a čepelí, většinou z leštěné oceli. Síň hraček se noří do ticha. Na zajištění zvukotěsnosti jsem si dal hodně záležet. Přesně jsem nařezal a pak sestavil na stěnách dřevěné desky s akustickým obložením, okna jsem opatřil masivními okenicemi. Člověk by tu mohl křičet do ochraptění a venku by ho nikdo neslyšel.

Vytahuji z ruksaku drtič kostí – klempířské kladívko s kulatým nosem. Očistím ho, namažu a položím na příslušné místo na polici nad stolem. Následuje nový přírůstek – žiletková pilka s jemnými zuby. Vytáhnu ji z krabice a zkusím palcem ostří. Šmik, šmik... Vyrobená v Japonsku. Matka mi kdysi vyprávěla, že když vyrůstala, pokládalo se za neslušné nakupovat japonské zboží. Jak se časy změnily. Páni, tohle je teda chytrý nástroj. Pilka vyrobená z tenkého plátku připomínajícího břitvu. Znovu zkouším ostří a vida: odstranil jsem vrstvičku pokožky.

Pilku jsem si okamžitě oblíbil a kladu ji na čestné místo na polici. Napadá mě absurdní myšlenka, že ostatní nástroje na polici budou smutné a začnou žárlit. Ukázka mého smyslu pro humor. Jenže když vám Pleniči regálů úplně vykojili vaši existenci, vdechujete život do neživých věcí. No ale je

na tom vůbec něco divného? Neživé věci jsou rozhodně spolehlivější než lidé.

Ještě jednou se dívám na tenounké ostrí. Do oka mě udeří odraz světla, a jak se zornice stahují, místnost jako by se nakláněla. Trochu strašidelný pocit, ne však nepříjemný.

Náhle se mě zmocní pokušení zavést do Síně hraček Alicii. Téměř potřeba. Představuji si, jak světelné paprsky odražené od oceli dopadají na její kůži, tak jako teď dopadají na mou. Zase tak dobře ji neznám, ale myslím, že to udělám. Jako že ji přivedu do této místnosti.

Dech se mi zrychluje.

Mám to udělat? Ukázat jí dnes večer Síně hraček?

Chvění v podbřišku napovídá, že ano. A snadno si umím představit, jak se její kůže zrcadlí na ploškách ocelových nástrojů vyleštěných do vysokého lesku.

Stejně to dřív nebo později budu muset udělat, přemítám.

Tak to udělej hned. Ať to máš za sebou...

Ano, ne?

Ztuhnu jako socha.

Bzučí zvonek. Vycházím ze Síně hraček a mířím ke dveřím bytu.

Pak mi hlavou bleskne myšlenka, strašlivá představa.

Co když to není Alicie, nýbrž Zrzka?

Ne, ne. Bylo by to vůbec možné? Zrzka má pronikavé oči, což znamená i pronikavý mozek. A opravdu mě v tom nákupním centru našla.

Sáhnu na polici pro drtič kostí a zastavuju se přede dveřmi.

Stisknu tlačítko interkomu a chvíli čekám. „Ano?“

„Vernone, to jsem já?“ Alicie zakončuje hodně svých vět otazníkem. Je už prostě taková. Uzlíček nejistoty.

Uvolním se. Odložím kladivo, stisknu tlačítko elektronického vrátného a za chvíli už vidím Aliciinu tvář na obrazovce, jak vzhlíží k miniaturní videokameře nad zárubní mých dveří. Zachytím závan jejího neobvyklého parfému. Cítím v něm lehký nádech šalotky. Je to určitě jenom můj dojem, ale ta vůně mi opravdu připomíná cibulku.

Vyhýbá se mým očím. Tyčím se nad ní; je drobná a štíhlá, ale ne tak vyzáblá jako já. „Ahoj.“

„Ahoj.“

Objímáme se. Zajímavé slovo, vždycky jsem ho bral tak, že lidé při těsném tělesném kontaktu jímají toho druhého do sebe a že to často vůbec není příjemné. Jako s mou matkou krátce před smrtí. A s otcem pokaždé. Jistě, to slovo znamená něco jiného, ale já to vnímám takhle.

Alicie odkládá sako. Sama si ho věší. Přivádí ji do rozpačků, když za ni někdo něco dělá. Je jí kolem čtyřiceti, o něco starší než já. Na sobě má modré šaty s vysokým límečkem a dlouhými rukávy. Nehty si lakuje jen vzácně. Tento image jí vyhovuje: učitelský. Mně je to jedno. Není to její módní vkus, co mě k ní přitahuje. Když byla vdaná, učila na základní škole.

„Dáš si večeři?“ ptám se.

„Ne?“ Znovu odpověď s otazníkem, která samozřejmě znamená *ne*. Bojí se, že jediné nesprávné slovo, jediné špatné interpunkční znaménko zničí celý večer.

„Nemáš hlad?“

Střelí očima k ložnici. „Já jenom... Nevadilo by ti to? Mohli bychom se pomilovat?“

Beru ji za ruku a odvádím ji přes obývací pokoj k protější stěně. Dveře vpravo vedou do Síně hraček, ty vlevo do ložnice. Jsou otevřené a za nimi je v jemném svitu noční lampičky vidět pečlivě ustlaná postel.

Na krátký okamžik spočinu očima na dveřích do Síně hraček. Alicie ke mně zvědavě vzhledne, ale ani ve snu by ji nenapadlo zeptat se, co se děje.

Rozhoduji se, pak zamířím doleva a vedu ji do ložnice.

KAPITOLA 5

„Co se stalo?“ zeptal se Lincoln Rhyme. „Myslím na tom místě v Brooklynu.“

Tohle byl jeho způsob dolování informací. Sachsová neměla ve zvyku svěřovat se s detaily, dokonce ani s náznaky toho, z čeho má těžkou hlavu – stejně jako on. A dotaz „Co tě trápí?“ také nepatřil do jejich slovníku. Ovšem zamaskovat otázku na stav mysli pod síť zájmu o konkrétní údaje týkající se, řekněme, místa činu někdy splnilo účel.

„Menší problém.“ A zmlkla.

No, aspoň jsem to zkusil.

Nacházeli se v salonu jeho městského domu na Central Park West. Sachsová odložila kabelku a diplomatický kufřík na ratanové křesílko. „Jdu se umýt.“ Zamířila halou ke koupelně v přízemí. Rhyme slyšel, jak si vyměňuje lichotky s jeho ošetřovatelem Thomem Restonem, který připravoval večeri.

Do místnosti pronikla vůně vaření. Rhyme poznal, že jde o nadívanou rybu, kapary a dušenou mrkev s tymiánem. Špetka římského kmínu, pravděpodobně v rýži. Ano, věřil,

že jeho čich – ty chytré žlázy – po osudném úraze, který před lety utrpěl při vyšetřování místa činu, kdy mu padající trám rozdrtil krční páteř v oblasti čtvrtého obratle a z kriminalisty se stal kvadruplegik, podstatně zbystřil a zesílil. Dedukce však byla snadná, neboť Thom tento pokrm připravoval jednou týdně. Rhyme nebyl žádný gurmán, ani zdaleka, ale toto jídlo mu chutnalo. Za předpokladu, že jej zapíjel vychlazeným chablis. Což bude.

Sachsová se vrátila a kriminalista znovu naléhal. „Tak co tvůj podezřelý? Můžeš mi zopakovat, jak jsi ho pokřtila? Už jsem zapomněl.“ S jistotou věděl, že už mu to řekla. Pokud se ovšem daný fakt přímo nedotýkal vyšetřování, na němž se Rhyme podílel, vykazoval tendenci vypařit se jako pára nad hrncem.

„Podezřelý 40. Pojmenovaný po klubu, u kterého zabil svou oběť.“ Vypadala překvapeně, že si to nepamatuje.

„Utekl?“

„Ano, zmizel. Kvůli té tragédii

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přijeme příjemný čtenářský zážitek!